

Arrest

nr. 246 441 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 6 juli 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2019 werd ingediend en op datum van 04.02.2020 werd geactualiseerd door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 04.03.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk drie jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt hij zijn OKAN vervolg dossier voor en twee schoolattesten waaruit blijkt dat hij hier naar school ging vanaf 22.04.2016 tot 30.06.2017. Het feit dat betrokkene hier naar school ging, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien stopte betrokkene zijn onderwijs hier en gaat hij sinds schooljaar 2017-2018 niet meer naar school. Het feit dat hij hier drie jaar geleden naar school ging, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem nu verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn raadsman beweert dat betrokkene hier zijn diploma secundair onderwijs behaalde maar dit klopt niet. Het stuk waarnaar zijn raadsman verwijst is geen diploma secundair onderwijs maar wel een attest van regelmatige leverbijwoning in het onthaaljaar.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 17 jaar in Afghanistan waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 04.03.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op zijn fysieke en psychologische lijden ten gevolge van de folteringen die hij zou ondergaan hebben. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor dd. 27.01.2020 opgesteld door dr. G. Echter, uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Nergens in het

attest wordt aangehaald dat reizen onmogelijk is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat hoewel de dokter verschillende littekens vaststeld het CGVS geen enkel geloof hechtte aan het asielrelaas van betrokkene waarin hij verklaarde hoe hij deze verwondingen heeft opgelopen. Uit de beslissing van het CGVS dd. 31.10.2018 blijkt dat hij zich ook hier beriep op medische elementen waarbij het CGVS opmerkte dat: "de loutere vaststelling van uw psychologische en fysieke problemen geen aanwijzing is voor het tijdstip, de locatie en de omstandigheden waarin u deze psychologische en fysieke letsels hebt opgelopen." Het CGVS concludeert dat: "Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat uw beweerde verblijf in het dorp Batan (...) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden geweest zijn voor uw vlucht uit Afghanistan."

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als minderjarige naar België kwam. Het klopt dat betrokkene naar België kwam op minderjarige leeftijd, namelijk vlak voor zijn 17e verjaardag. Betrokkene werd onder voogdij geplaatst tot 31.03.2017, datum waarop hij meerderjarig werd. Betrokkenen toont niet aan waarom het feit dat hij als minderjarige toekwam een terugkeer naar het land van herkomst op dit ogenblik, nu hij al 21 jaar is, bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij verregaand geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij zijn bestaan hier opgebouwd zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zijn, dat hij hier altijd gewerkt zou hebben, dat hij hier een ruime vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij een gemotiveerde, hardwerkende leerling zou geweest zijn met een grote portie doorzettingsvermogen, dat hij ook op werkvlak niet stilgezeten zou hebben, dat hij tot op heden werkzaam zou zijn, dat zijn baas lovend zou zijn over zijn prestaties, dat hij omschreven zou worden als een zeer betrouwbare kerel en een harde werker, dat hij er alles aan zou doen om inzetbaar te zijn op de Belgische arbeidsmarkt en niet ten laste te vallen van de Belgische staat, dat hij door zijn vrienden omschreven zou worden als een hardwerkende, beleefde, leergierige en sociale persoon, dat zijn voogd hem zou omschrijven als een zeer gemotiveerde, hardwerkende jongen die vooruit wil in het leven, dat hij een aanwinst zou zijn voor onze samenleving, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze Belgische cultuur en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkene er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

*Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“11.1. Enig Middel:

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

11.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

Zo acht verwerende partij het feit dat verzoekende partij hier als minderjarige aankwam, hier school liep, en 3 jaar op een antwoord moest wachten op haar asielaanvraag, geen buitengewone omstandigheden om haar aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij meent dat verzoekende partij haar aanvraag ‘via de geijkte weg’

Echter, wat zij vergeet te vermelden, is dat in Afghanistan geen Belgische ambassade is, waardoor het voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn om haar aanvraag ‘via de geijkte weg’ (zijnde bij de Belgische ambassade in haar land van herkomst) aan te vragen. Verwerende partij zal waarschijnlijk

poneren dat verzoekende partij haar aanvraag dan maar vanuit een buurland van Afghanistan moet doen. Echter dit zou werkelijk onmogelijk zou zijn voor haar.

Eerstens is het voor verzoekende partij onmogelijk om naar bijvoorbeeld Pakistan te reizen, daar enige tijd te verblijven en haar aanvraag vanuit Islamabad in te dienen. Bovendien, rekening houdend met de huidige omstandigheden (de corona-crisis) zou dit helemaal onmogelijk zijn voor verzoekende partij. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze zaken niet als buitengewone omstandigheden acht die het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

11.1.4 Verzoekende partij is en modelburger, kwam als minderjarige op 16 jarige leeftijd aan in België en is een voorbeeld voor veel leeftijdsgenoten. Zij spreekt perfect Nederlands, liep hier school en heeft een grote vriendenkring en een blanco strafblad.

Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komt voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking...

Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partij verblijf te verlenen, zij kan onmiddellijk aan de slag, zal nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zal nu - meer dan ooit - een meerwaarde betekenen voor onze maatschappij.

Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet grondig gelezen.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

11.1.5. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij.

11.1.6. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verbeven dat hij verregaand geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij zijn bestaan hier opgebouwd zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zijn, dat hij hier altijd gewerkt zou hebben, dat hij hier een ruime vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij een gemotiveerde, hardwerkende leerling zou geweest zijn met een grote portie doorzettingsvermogen, dat hij ook op werkvlak niet stilgezeten zou hebben, dat hij tot op heden werkzaam zou zijn, dat zijn baas lovend zou zijn over zijn prestaties, dat hij omschreven zou worden als een zeer betrouwbare kerel en een harde werker dat hij er alles aan zou doen om inzetbaar te zijn op de Belgische arbeidsmarkt en met ten laste te vallen van de Belgische staat, dat hij door zijn vrienden omschreven zou worden als een hardwerkende beleefde, leergierige en sociale persoon dat zijn voogd hem zou omschrijven als een zeer gemotiveerde, hardwerkende jongen die vooruit wil in het leven, dat hij een aanwinst zou zijn voor onze samenleving, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze Belgische cultuur en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase met behandeld worden (RvS 9 december 2009. nr 198.769).

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

11.1.7. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

3.3. Vooreerst dient de Raad op te merken dat waar verzoeker aanvoert dat hij niet begrijpt waarom zijn lokale verankering niet kan leiden tot een verblijf, de bestreden beslissing motiveert dat elementen van lang verblijf, integratie en het niet ten laste vallen van de Belgische staat niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Voor zover verzoeker betoogt dat hij een asielaanvraag indiende en deze procedure drie jaar duurde, motiveert de bestreden beslissing dat dit niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat voormelde elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoeker betoogt dat hij als minderjarige aankwam in België en hier drie jaar schoolliep. De bestreden beslissing motiveert echter dat verzoekers scholing steeds plaatsvond in een precair verblijf en dat hij daarenboven sinds het schooljaar 2017-2018 niet langer naar school gaat. Verweerder motiveert dat verzoeker niet aantoonde waarom voormelde elementen het voor hem zeer moeilijk, dan wel onmogelijk maken om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motivering *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.4. Verzoeker betoogt dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan en hij daarom zal moeten reizen en zich vestigen in Islamabad, Pakistan. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat dit voor

hem onmogelijk is, in het bijzonder vanwege de coronacrisis. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de huidige reisbeperkingen in het kader van de COVID-19-pandemie tot nader order als tijdelijk moeten worden beschouwd. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk waarom het voor hem zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen in Afghanistan of in Pakistan.

3.5. Voor zover verzoeker van oordeel is dat er *in casu* wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hem verhinderen een verblijfsaanvraag in het land van herkomst, dan wel de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad er echter op dat verzoekers betoog blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuïteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die kennelijk onredelijk is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT